

„Колко ли зайци ще притрепя днеска, да му мислят горките и клетите зайци“.

Вжрви и си бжрбори. Но изведнаж... о, ужас! На Кжнчовия стобор мечка, праметнала крака и глава и ето я готова да се хвжрли вжрху него. Гошко се смути, челюстите му се сковаха, устните му затрепераха, тржпки хладни запжлзяха от главата до петите. Той изблещи очи от страх, гледа и не вярва: посред бял ден мечка, вжжможно ли е това?... Гледа и вижда, че наистина е мечка. Боже мой, това е мечка...

Гошко извика:

— Мечка, олеле, мечка!... — и хукна да бяга на кждето му очите видят. И не щеш ли, без да иска, той стигна с притаен джх до Владкови, като завика изплашен:

— Мечка, мечка... там, видях... мечка...

Всичките негови другари, които се бяха насжбрали, го гледаха очудени и почнаха да запитват:

— Какво бе, Гошко?...

— Мечка, мечка... Ей такава на голяма, — викаше Гошко и показваше с ржце...

— Мечка ли?

— Кжде?

— Каква мечка?

— Там... там, у Кжнчови... на стобора... простряла крака и подала глава, готова да се хвжрли...

Всички се уплашиха и смутиха...

— Ами сега, какво да правим?... — завикаха един след друг всички. След малко, като се успокоиха, решиха да отидат да видят мечката. Разбира се, от далеч и предпазливо. А, че не е шега работа, мечка е... Тржгнаха с притаен джх, с пушки и с тояги в ржце, полека, полека... но ето че се зададе Кжнчо и на техните вж-

